

Dat wor en klein Pension, Pension Bohnekamp dät die heiße, do kom ovends immer der Schlössers Jupp, dä Karnevaliss.

Kom e och ens eimol aan, wor sich met mir am Ungerhalde, do han ich dann gesaht, dat ich vun mingem Opa zwei Mark gekräge hatt för der Urlaub. Do säht e för mich: “Jung, wann de mer för zwei Mark e Bier hölls, en Fläsch Bier, dann kriss de vun mir jeden Dag en Cola un e les.”

Na, wor ich am Üwverläge, am Prümme, un do dät minge Vatter su maache, hatt ich gesaht: “Ja, maach ich!” Han ich im die Fläsch gehollt. Säht dä: “So, un jetz kanns de die zwei Mark behalde, die gew ich dir widder un do kriss jeden Dag en Cola un e les.” Dat gov et och jeden Dag dann.

Dann hät e uns ens engelade en sing Villa zo kumme. Säht för minge Vatter: “Hans, kumm doch ens vörbei, du’ mer en Tass Kaffee drinke! Ich han et do schön, Swimmingpool, alles dobei.” Do säht minge Vatter, dä gään schwemme dät, un do kunnt mer jo nit schwemme gonn, do säht e: “Weiß de wat? Dann nemm ich ens de Badebotz met un dann go’ mer dä besöke. Kann ich do e bessche schwemme gonn.”

Jo, si’ mer dann do der Berg eropklabastert, et woren su drei, vier Kilometer. Un dann dät dä uns emfange: “Oh, schön un herrlich, kumm, zeig ich üch et Huus.” Dät e et Huus zeige un dann kom mer hingen op der Hoff. Säht e: “Hee es minge Swimmingpool.”

Wor dat einfach en Zinkbadebüdd. Minge Vatter luurt dä aan, säht: “Jupp, ich hatt mer jetz de Badebotz metgebraht.”

Dann säht dä: “Hans, meins do dann, ne einfache Sänger, dä dät su vill verdeene, dat dä sich ene große Swimmingpool leiste künnt?” .

Baumann, Hans (60): *Jupp Schlösser*

θoː dat voː ə kleːn pɛnzjoːn pɛnˈðjoːn boːnɛkamp dɛːti heːsɪŋ ʔʊn doː koːm ʔoːvɛnd_ɪmɛ dɛ flɔɛsɛs jup
dɛ 'kʌɪnɔvə'ɪst jɔːənt koːm_ə ʔoʊ_əns ʔeːmɔ ʔaːn zɛːt_ə voː zɪfɪ mɪɔ_ɪm ʔʊŋəhaːlə ʔʊn han_ɪfɪ tan
saːtːat fɔ dɪŋ ʔoːpa had_ɪfɪ tʃvʌɪ maːk jɛkʷɛːjɛ fy dɛ ʔuɛlɔʊp nɛ n da zɛːt_ə tʃo mɪɔ zɛːt_ə jʊŋː zɛːt_ə
vɛn dɛ mɛ fɔ tʃvʌɪ maɪg_ə biːɔ hɔls ɪ flɛf biɔ dan kʷɪs tɛ fʊ mɪɔ jɛːdɪ daːx ʔə 'koːla ʔʊn_ə ʔiːs naː
voːɪz_ɪm_ɪvɛ'lɛːjɛ ʔam pɛɪmɛ ʔon da dɛːt mɪŋə fate zuː maːxə hat_ɪz_aːt jaː maːɪfɪːan_ɪm di flɛf jəholt
ðɛːtːɛ ðo ðɛːtːɛ_ʊn jɛtʃ kʌnd_ə di tʃvʌɪ maɪk behaːlə di jɛv_ɪfɪ diɔ jɛtʃ vɪdɛ nɛ ʔʊn do kʷɪs jɛːdɪ daːx_ə
'koːla ʔʊn_ə ʔiːs dat jɔːv_ɛd_ox jɛːdɪ daːx dan ʔən dan hɛːt_ə ʔʊnz_əns ʔɛnjɛlaːdɛ ʔɪn ðɪŋ 'vɪla tʃo
kʊmɛ nɛ ðɛːtːɪnə fate hanːs kʊm do ʔəns fɔbʌɪ dʊ mɛ_n tas 'kafɛ dɪŋkɛ ʔɪfɪːan dɛ ʃøːn 'tʃvɪmɪŋpuːl
ʔalɛs doːbʌɪ nɛ ʔʊn_a zɛːt mɪŋə fate dɛ jɛːn ʃvɛmɛ dɛːt ʔon do kʊnt mɛ jɔ nit ʃvɛmɛ jɔn ɪ da zɛːt_ə
vɛːsːə vat ðɛt_ə danːɛm_ɪj_əns tɛ 'baːdɛbɔtʃ mɛt ʔon dan jɔ_mɛ dɛ bɛðøː kʌn_ɪfɪ doː ʔə bɛsɔ ʃvɛmɛ
jɔnːə jɔ ɪ ðɪ mɛ dan do dɛ bɛɪz_əbɔp klaːbastɛt ʔɛt vɔɛn zo tʃʌɪ fɪɔ kiloːmɛːtə ja ʔon da
dɛtːə_ʊnd_ɛmˈfanɔ ʔoː ʃøːn ʔun hɛɪɪfɪ kʊm tʃɛɪz_ɛz_ɪz_ɛt huːs dɛːt_ɛt huːs tʃɛɪjɛ nɛ ʔon dan koːmːə
hɪŋən ʔɛp dɛ hɔf zɛt_ə hɛːs mɪŋə 'svɪmɪŋpuːl voː dat ʔeːnfak_ən 'tθɪŋkpaːdɛːvanː mɪŋə fate luːɔtːɛːn ʔaːn
zɛːt_ə jʊp zɛːt_ə ʔɪfɪ hat mɛ jɛtʃ dɛ 'baːdɛbɔtʃ mɛtjɛːbʌːt dɛn zɛːt_ə hansːɛ mɛːns tʊ danːə ʔeːnfakɛ
ðʌŋɛ dɛːt_ə dɛ dœːd zu fɪl vɛdɛːnɛ dadːɛ ðɪj_ənə ɡʊːsə 'vɪmɪŋpuːlːɔɪstɛ kynt